

PHẦN 10

Lão Vương không hề biết bí mật về Cốc Minh, nhưng trong linh cảm nào đó ông ta thường mơ tưởng đến con trai mình qua hình bóng chàng. Cốc Minh nghĩ hè, chàng muốn tưởng thưởng sự sinh sản khó nhọc của nàng, nên hướng dẫn nàng đi du ngoạn. Hai đứa bé có vú em trông nom. Hai vợ chồng đi du ngoạn từ ngày này sang ngày khác rất vui vẻ, cả hai đều quên hẳn phận làm cha làm mẹ của mình, mãi vui chơi thỏa thích như hồi mới gặp nhau.

Có một hôm Cốc Minh biểu lộ sự mến thương chăm sóc:

- Lộ San, lúc này em hơi đen.
- Do đó, anh giảm bớt yêu em?
- Không, anh còn yêu em nhiều hơn nữa.
- Cốc Minh, em ước sao người anh rắn chắc thêm một chút.
- Anh đồng ý điều đó.
- Hôm nay chúng ta đi đâu chơi đây?
- Tùy em, riêng anh cảm thấy cùng đi chơi với em, dầu cho ở giữa sa mạc anh cũng thấy vui.
- Chúng ta đi bơi lội nhé?
- Hay lắm, em muốn mặc áo tắm màu gì?
- Mày đỏ xậm.
- Khi đến hồ bơi, mọi người nhìn chúng ta như những ngọn lửa đỏ rực dưới ánh mặt trời.
- Em không muốn trở thành ngọn lửa thiêu rụi anh.
- Lộ San, không bao giờ có thể, vĩnh viễn cũng không xảy ra như vậy.
- Chúng ta cùng đi hè.
- Chờ anh hôn hai chị em Tiểu Lộ đã. Chà, hai đứa nó ở nhà, ba má nó thì đi bơi lội.

Nửa tiếng đồng hồ sau, lão Vương lái xe đưa họ đến bãi biển, xe ngừng lại, họ cùng xuống xe đi xuống bãi biển, họ không phải cần đi tắm, mà cần xem khách tắm biển và xem phong cảnh luôn thể. Cốc Minh và Lộ San từ phòng thay y phục đi ra, đi thẳng xuống bãi biển. Lão Vương ngồi trên bãi biển mà vạch cát và suy nghĩ chuyện đời.

Vợ chồng tiểu chủ của ông xuống biển tắm có vẻ thích thú lắm. Nhứt là bà chủ nhỏ mặc bộ đồ tắm màu đỏ chói chang, khiến cho mọi người chú ý. Không phải riêng bộ đồ, mà thân hình nàng rất đẹp khiến cho khách càng chú ý thêm.

Vợ chồng Cốc Minh đến gần, lão Vương mỉm cười:

- Không lội được, tôi đã khai mấy chai nước ngọt sẵn rồi, cô cậu hãy uống đi rồi sẽ lội.

Cốc Minh bước đến cầm chai nước ngọt và nói:

- Ông cứ tự tiện dùng đi, mình đem theo nhiều lắm mà.
- Tôi tự nghĩ, mình không lội thì không được phép uống nước ngọt.

Lộ San vui vẻ nói:

- Phải rồi, tại sao ông không tập lội như người ta đó?
- Bởi lúc nhỏ tôi vừa mới tập lội, thiếu chút nữa phải chết chìm. Từ đó bà nội tôi cấm tuyệt không cho xuống nước, do đó mà đến già rồi cũng không biết lội.

Cốc Minh bèn an ủi:

- Không biết thì thôi, điều đó cũng chẳng quan hệ gì.

Sau đó ba người cùng uống nước ngọt, lão hướng nhìn về biển cả như đang thưởng thức cảnh trời nước bao la, để tránh chen vào sự thân mật của đôi vợ chồng trẻ, bỗng lão nghe nàng nói:

- Cốc Minh, Tạ Đào Ý lội rất giỏi.
- Cô bạn học của em ở Đài Nam đó hả?

Nàng bèn đứng dậy nói:

- Ồ, chúng ta đi lội nè!

Lão Vương xoay mình trở lại, thấy Cốc Minh mặc đồ tắm với đôi chân trần để lộ bên đùi mặt, một nốt ruồi đen rất lớn. Làm lão Vương xúc động và gọi lại lòng mến tưởng của lão. Chỉ vì con của lão là Quốc An tại lục địa cũng có nốt

ruồi giống hệt như tiểu chủ, Quốc An cũng trạc tuổi với thiếu gia, năm lão rời quê hương đến Đài Loan thì con lão mới vừa một tuổi.

Hiện giờ không biết nó ra sao?

Nốt ruồi cũng tại đui bên mặt, chuyện trùng hợp làm lão suy nghĩ. Lão Vương không ngót nghĩ ngợi về ông chủ nhỏ của lão sao có vận may, còn thằng Quốc An của lão thì chắc rủi hơn? Nó đang sa vào bàn tay của bọn ma đầu.

Lão nghĩ đến đây, khóc mắt lão từ từ tuôn hai dòng lệ nhỏ xuống bãi cát hời nào lão cũng không hay biết. Lão dùng tay chùi hai dòng lệ, không ai có thể ngờ được, người thì đang vui cười đùa giỡn, lại có người đang ngồi tại bãi cát mà khóc một mình.

Cốc Minh và Lộ San từ ngoài biển lội vào. Lão Vương lại nhìn chòng chọc vào nốt ruồi của cốc Minh không hiểu sao cái nốt ruồi lớn của chàng làm lão rất chú ý. Cốc Minh thấy lão Vương nhìn mình chăm chú vụt hỏi:

- Lão Vương nhìn gì dữ vậy?

- Không... Không có gì. Tôi đang nhìn hồ tắm, ủa nhìn vào biển thấy người ta đang tắm lội vui vẻ, nhưng không biết nói thế nào cho hết ý.

Cốc Minh nói với Lộ San:

- Nếu em không tắm nữa thì chúng ta về nè!

Nói xong, họ vào nhà thay đổi y phục. Lão Vương lầy làm lạ, không hiểu sao bỗng dưng cô chủ không muốn bơi lội nữa? Theo lời của tiểu chủ vừa nói hình như không được vui vẻ. Từ trước chưa nghe tiểu chủ nói chuyện với vợ nặng nề như vậy.

Lão Vương bèn thâu góp đồ đạc đem đến xe, lão vừa đi vừa nghĩ miên man, có lẽ cô chủ không muốn tắm nữa vì ánh nắng quá gắt? Nhưng ý nghĩ của lão hoàn toàn sai sự thật, sở dĩ Lộ San bỗng nhiên không tắm nữa, vì nàng vô ý đề cập đến Tạ Đào Ý bơi lội rất giỏi, nên trong đầu óc nàng hiện lên hình bóng của Tạ Cách Luân, mỗi khi nàng hụp xuống thì dường như nhìn thấy Tạ Cách Luân mỉm cười và đưa tay ngoắc nàng lại. Đó đó, nàng luôn rời cốc Minh mà tự động lặn xuống sâu một mình, nàng không dám bơi lội nữa, nên chương trình lại bỏ ngang.

Lão Vương mở máy cho xe chạy về, lão nhìn vào kính chiếu hậu thấy nàng nằm dựa vào mình chàng. Nhìn vào mặt nàng thấy hiện lên nét ưu sầu. Sự ưu sầu của Lộ San, đừng nói đến lão Vương, mà người chồng đã cùng chẵn gối với nàng cũng không thể biết.

- **E**m à, em không biết sao mà còn hỏi, em quên là em đã hỏi chị chuyện đó rồi hay sao?

- Nếu chị có bạn trai cho em biết có hề gì, không lẽ em biết rồi em cướp bạn trai của chị sao?

- Hiện giờ em chưa biết bạn trai của chị sao?

- Người ấy tên gì? Bao nhiêu tuổi? Làm nghề gì? Lòng dạ thế nào? Hình dáng ra sao?

- Em làm như mình là một chuyên viên điều tra?

- Không phải điều tra, nhưng đó là lòng em đang lo lắng cho chị đó.

- Chàng đang học tại đại học, trên hai mươi tuổi. Tâm tánh chàng ai hiểu thầy đều ưa thích, trả lời như vậy, cũng đủ cho em vừa lòng rồi.

- Điều quan hệ là tên gì, mà chị chưa hề cho em biết.

- Hiện giờ chưa tiện cho em biết, trước khi chàng chưa tốt nghiệp, chị không hề nói chàng là bạn trai của chị. Chàng cũng không nói cho ai biết chị là bạn gái của chàng.

- Chị lén lúc mãi như thế sao? chị cũng không phải là gái có chồng, anh ấy cũng không phải là trai có vợ.

- Chuyện đó nó có ẩn ý những điều hay, em đừng nên tò mò mà làm gì.

- Đúng là hai quái nhân gặp gỡ nhau.

- Tùy em muốn gán cho chị thế nào cũng được, miễn là chị và chàng vui vẻ thì thôi.

- Ngày nào đó, em sẽ theo Cốc Minh mà gặp anh ấy thử xem cho biết.

- Chỉ trừ một nơi thôi, kỳ dư nơi nào khác, chị và chàng không hề xuất đầu lộ diện.

- Luôn ở tiệm khiêu vũ, quán cà phê cũng vậy sao?

- Luôn cả công viên, bờ sông, đường phố nữa.
 - Vậy mà nói yêu nhau mỗi gì?
 - Miễn hợp ý nhau thì thôi. À, còn hai công chúa thế nào?
 - Di nó không đến thăm, nó rất giận chớ sao.
 - Nếu biết giận hờn như người lớn, chắc bọn nó trợn trừng ngộ lắm.
 - Không sao, Hà Lộ San này sanh con chắc chắn đẹp, thông minh và sang cả như mẹ nó, tương lai chắc sẽ gả chúng cho Vua hoặc Tổng Thống.
 - Điều đó còn xét lại.
 - A lô! Nói thật xem chừng nào đến chơi đây!
 - Khi nào Cốc Minh nghỉ ở nhà. Nghe nói, các người đi du ngoạn thong thả lắm.
 - Có lúc cũng không vui vẻ lắm. Chỉ vì...
 - Chỉ vì hình bóng của Tạ Cách Luân vươn nanh múa vuốt nhìn em hả? Em à, được thằng chồng như Cốc Minh không phải dễ dàng gì, theo ý chị, chồng em không có một khuyết điểm nào. Em à, tự mình nên cảnh giác lấy mình, tuyệt đối đừng cho tâm hồn xao xuyên, ngày chí tối mình làm mẫu hậu một Quốc gia trẻ nít không sung sướng hay sao?
 - Em vẫn tự đề cao cảnh giác cho chính mình và đề phòng tâm mình đừng xao động.
 - Quên tất cả đi, nên nhớ hiện giờ mình đã có hai đứa con mủm mím dễ thương là đủ rồi. Chúng ta không nên bàn đến vấn đề đó nữa. chị hỏi em, ngày hôm qua đi chơi đâu?
 - Cốc Minh hướng dẫn em đi tắm biển, bơi lội không bao lâu thì trở về.
 - Xuyệt! Không sợ đàn nắng sẽ đen như A Tam của ấn Độ sao? Thôi nhé, chị có việc cần phải đi.
 - Đi đâu? Có phải đi phó hội bí mật không?
 - Em nghi đúng lắm. Hẹn gặp lại.
- Lộ Ni và Lộ San vừa nói chuyện bằng điện thoại. Nói xong, nàng trang điểm sơ sài, rồi cầm ít quyển sách đi ra cửa.

Nàng đón xe buýt đến một xóm nhà thấp lè tè khi đến ngay địa chỉ bèn cúi mình vào khe vách. Thấy chàng đang xem sách, Lộ Ni liền đi vòng ra trước cửa, dùng tay gõ cửa cộp cộp...

- Ai đó?
- Nếu là Lộ Ni có thể vào được không?
- Trừ Lộ Ni ra, không tiếp ai cả.

Cửa mở ra, cả hai nhìn nhau cùng cười. Lộ Ni nhìn lại gian phòng, có đôi phần khác hơn trước:

- Nếu anh không có ở nhà, tôi sẽ tưởng anh dọn nhà đi nơi khác rồi chứ.
- Chỉ thay đổi giường ngủ, và dời tủ sách nơi khác chứ có đổi thay gì nhiều. Lộ Ni, em thấy dọn như vậy rộng hơn trước không?
- Chẳng những rộng, mà còn đẹp hơn trước nhiều.
- Lộ Ni! Nếu có cuộc tuyển lựa tình nhân đẹp, chắc chắn em sẽ được trúng tuyển.

Nghe bạn trai nói, Lộ Ni tỏ vẻ vui mừng ra mặt, nàng xoay tầm mắt đầy thâm tình và tư thái ôn hậu nhìn chàng. Chàng tiếp lời:

- Lộ Ni, càng nhìn, thấy em càng đẹp thêm, không khác buổi sáng sớm nhìn hoa Bá Hợp đang đua nở.
- Em có gì đặc biệt mà anh so sánh với hoa Bá Hợp.
- Vì như hoa Bá Hợp chẳng những có màu sắc đẹp thật, mà lại đáng yêu nữa.
- Tạ ơn anh có lòng khen ngợi quá đáng.
- Lộ Ni, anh trịnh trọng tuyên bố với em, anh sẽ mua một bộ ghế đặc biệt để dành riêng cho em ngồi.
- Anh đối xử với em quá đẹp, em biết lấy gì tạ ơn anh?
- Anh khuyên em, vĩnh viễn không nên dùng hai tiếng tạ ơn.
- Nếu nói thế, anh cũng tạ ơn em đã cổ vũ anh, và yêu mến anh hay sao?
- Nếu không có em thì anh cũng tự tạo sự sinh hoạt riêng cho mình, không cần ai giúp đỡ có sao đâu.
- Bởi có mặt em sẽ giúp cho anh phần khởi hơn nhiều.

- Bất quá em chỉ gây cho anh tiết kiệm chút ít tiền thôi, nếu mỗi tháng tiết kiệm thì có được là bao nhiêu.

- Mỗi tháng nhiều lắm chứ.

- Ngày mai nào là trả tiền thuê phòng, nào là mua một bộ ghế.

- Chúng ta không nên mua đồ tốt, phải tiết kiệm để cần vào việc khác, em cũng đừng cho ai biết, anh chỉ muốn sống một mình thôi, phòng của anh tuy nghèo nàn, nhưng không muốn cho ai ngồi. Không thể mãi để cho em không có chỗ ngồi đặc biệt! Anh mua bộ ghế mới cho em để tỏ lòng anh chân thành yêu em.

Lộ Ni nghe chàng nói, nàng vô cùng cảm mến, nàng thấy mình rất hạnh diện.

- Lộ Ni, chiều hôm qua anh đánh được mười hai đôi giày.

- Khổng Vân, anh không nên làm mệt quá sức mình!

Khổng Vân? Đúng người bạn trai của Lộ Ni là Khổng Vân, chàng đã được bà Lâm mẹ của Cốc Minh mời về ở chung nhà nhiều lần. Nhưng chàng từ chối.

Nghe nàng khuyên giải, chàng chồng nạnh nói:

- Lộ Ni, có gì đâu mà mệt, anh còn khỏe lắm mà?

- Em chỉ ngại anh rất ít ngủ, không một chiều nào em chẳng nghĩ đến anh đang ngồi dưới chân thang lầu mà đánh giày gặp những lúc mưa em lo ngại quá.

- Em chẳng từng nói, người không dày dặn gió mưa nhiều thì làm sao có đầy đủ kinh nghiệm?

- Anh đừng quên lo cho bản thân mình.

- Anh lo lắm chứ, chẳng những bây giờ, mà mấy năm trước đây anh đã lo rất nhiều đến mình.

- Có lúc anh tự nghĩ, tại duyên cớ nào mà em không sớm biết anh.

- Vì anh chưa gặp vận may, từ ngày biết được em, anh đã thấy mình có hạnh phúc lắm rồi. Nhớ lại một hôm, em đem đến cho anh hai chiếc bánh in nhân trứng, để dành khi gặp mưa to gió lớn anh không mua được đồ ăn.

Quả nhiên mưa giông liên tiếp bao vây anh tại căn nhà này hai ngày đêm liền. Nhờ hai chiếc bánh in đó nó cứu anh sống. Lộ Ni, trong khi anh cắn từng miếng bánh, chiếc bánh chẳng những ngon miệng, mà nó còn tỏa ra hương vị hạnh phúc nữa.

- Hai cái bánh in trị giá là bao, mà anh nhắc tới nói hoài vậy.
- Thật ra hai chiếc bánh giá không là bao, nhưng trong đó nó chứa cả tình lẫn ý, khiến cho anh không bao giờ quên được.
- Khổng Vân, em hy vọng anh được mạnh lành để sớm trả lại căn phòng thuê quá mắc, còn dư được mỗi tháng hơn 500 đồng.
- Mua một bộ ghế để xài, anh còn gởi hợp tác xã hơn 400 đồng.
- Về phương diện ăn uống cũng phải tùy tiện.
- Anh đã biết điều đó.
- Khổng Vân, ví như hiện giờ em đề nghị giúp đỡ anh, thì anh nghĩ thế nào?
- Lộ Ni, anh cần em khuyến khích anh thôi, ngoài ra anh không cho em giúp anh gì cả.

Học phí của anh không thành vấn đề, sinh hoạt của anh cũng không thành vấn đề, mỗi tháng anh còn có tiền dư nữa vậy em muốn giúp gì cho anh?

- Sao anh không nghỉ nghề đánh giày đi?
- Chắc em rất chán nghề đó.
- Anh đừng hiểu lầm, em không hề có ý nghĩ đó, nhưng sợ anh đi đánh giày phí rất nhiều thì giờ. Nếu anh đồng ý em giúp đỡ cho anh thì anh không thấy tốt hơn sao?
- Lộ Ni, em nói rất có lý, trước đây không bao lâu, mẹ của một người bạn học thương anh lắm muốn giúp đỡ cho anh, nhưng anh đã từ chối. Lộ Ni! Đến khi nào cần thiết, anh sẽ nhờ đến em giúp đỡ.
- Lúc cần em giúp đỡ, anh lại không cho biết thì sao?
- Do em quyết định chứ.
- Chừng đó em sẽ liệng thùng đồ nghề của anh là cùng.
- Ha... Ha... Ha...
- Khổng Vân, bất cứ thế nào, em cũng lo cho sự học hành của anh.
- Vì điều đó, chẳng những anh đã yêu người đẹp mà còn yêu cả đức hạnh của người đẹp nữa.

Lộ Ni muốn nói thêm cả muôn ngàn lời nữa nàng mới vừa lòng, nhưng nàng vừa hổ thẹn vừa yêu mến chàng nên không thể tìm ra lời xứng đáng với tâm tình tri kỷ của chàng. Nàng ngược mặt nhìn lên, chàng đưa tay vuốt mặt nàng và, lần đầu tiên chàng hôn vào má nàng. Phút giây thần tiên đó thoáng qua trong lòng, nhưng nàng cảm giác như nó đã in sâu vào tâm khảm khó quên.

Tay Lộ San lắc lư hai chiếc nôi của hai con không ngừng, tuy sống trong bầu không khí thân mật đáng yêu, nhưng đôi mắt nàng nhìn ra cảnh trời xanh bát ngát mà suy nghĩ mông lung.

Lộ San như ngưng thần trong ảo tưởng, nàng thấy mình đang đứng tại sân bay, khi Tạ Cách Luân từ máy bay bước xuống, nàng tiến đến tiếp rước chàng, đôi quả tim đang nồng nhiệt mong chờ, chàng say sưa hôn nàng tới tấp, để bù lại những ngày xa vắng.

Khi nàng bừng tỉnh ra, nào phải nàng và Tạ Cách Luân hôn nhau, mà chính nàng đang hôn Tiểu Lộ. Nhận thấy mình vô lý, sống lòng bỗng nhiên lại dâng lên cuồn cuộn, nàng tự trách mình sao lại sa đọa vào cảnh trạng mê mang bất định, thế là tự thấy mình đang rất nhiều tội lỗi với Cốc Minh, cũng như cha mẹ chàng và hai đứa con.

Trong khi đó, bỗng nhiên nghe tiếng nói ấm áp của Cốc Minh cảnh tỉnh nàng:

- Chà! Một bà mẹ trẻ đáng yêu, đang ngồi lắc tới đưa lui dỗ cho hai đứa trẻ yêu quý ngủ, tụi nó ngủ chưa? Để anh đến gần xem chúng có biết ông cha trẻ của chúng không?

Lộ San lập tức đứng dậy, nhường chỗ cho cha con họ thân thiết nhau. Chàng vừa hôn con vừa nói:

- Lộ San, chúng nó lớn mau quá chớ, năm tới thì chúng chạy giỡn khắp nhà rồi. Anh vô cùng biết ơn em đã sanh cho anh một cặp gái đáng mến.

- Anh hãy nói nhỏ nhỏ một chút, bằng không, bọn nó sẽ giựt mình thức khóc àm lên, em chỉ thích bọn chúng ngủ.

- Lộ San, em muốn ăn uống gì anh sẽ đi mua cho.

- Anh mới vừa về đến, em không muốn anh vì em mà phải mỗi chơn, mệt sức.

- Không sao, nếu là cho em vui lòng, dầu anh có què hai chơn cũng chịu đa.

- Em không muốn ăn uống gì cả, chỉ muốn ngủ một giấc.

- Cũng được, anh sẽ ngủ với em.

- Không, em chỉ muốn ngủ một mình, có anh lộn xộn lắm.

- Bảo đảm không lộn xộn.

Cả hai cùng cười, đồng thời đến giường ngủ, cùng nằm song song với nhau. Cốc Minh muốn phá lệ:

- Lộ San, anh muốn hủy lời bảo đảm, em đồng ý không?

- Tùy ý anh.

- **C**ốc Minh à, ngày sinh nhật của Lộ San, con muốn tổ chức thế nào hai con cứ định liệu.

- Má à, theo ý con muốn tổ chức một dạ hội.

- Hay lắm, nếu vậy thì ngày sinh nhật của con dâu, má với ba con cũng nhảy một vài bản giúp vui.

- Lộ San mà nghe tin này, nhứt định nàng rất thích.

- Má muốn làm thế nào cho vợ con nó thấy vui thích với sự sinh hoạt trong gia đình, nên má luôn chịu theo ý muốn các con.

- Chúng con tạ ơn má.

- Khởi cần bọn bây tạ ơn, sang năm nó sanh cho má một cặp như vậy nữa, còn hơn là ơn nghĩa. Nếu vợ con nó sanh liền hai lần song sanh, má thủ vai bà nội chúng, vật gì má cũng lo chu đáo cho cả.

- Chưa biết Tiểu Lộ và Nhị Lộ chừng nào mới biết gọi bà nội được?

- Không lâu đâu.
- Chờ khi chúng lớn, con sẽ dạy chúng khiêu vũ.
- Ý má muốn một đứa trở thành nhà hội họa, một đứa trở thành nhà khiêu vũ, sang năm nó có sanh đôi nữa thì một đứa là khoa học gia, một đứa là nhà văn học.
- Nếu có đứa thứ năm thứ sáu thì là gì?
- Đến lúc đó thì nhà mình có đủ mọi ngành và vô cùng hạnh phúc, con và Lộ San sẽ thường xuyên kề cận ba má.

Bà Lâm rất thích thú, bà luôn miệng cười ha hả. Cốc Minh đã quên sự khổ sở của vợ lúc sanh sản. Lúc đó thì anh ta nói mình không thích trẻ con, bây giờ thì khác.

- **C**ốc Minh à, anh muốn tổ chức một vũ hội vào ngày sinh nhật của em, theo em nghĩ, vũ hội đó mình mời đông khách càng hay.
- Phải rồi, anh tính dọn phòng khách của mình làm vũ trường, để cho con chim nhỏ của anh tự do bay nhảy.
- Em muốn chỉ nhảy cùng anh đến mãn cuộc.
- Nhứt định là vậy rồi.
- Em rất mong có chị Lộ Ni đến tham dự.
- Anh cùng muốn nhờ dịp này chị giới thiệu người bạn trai của chị ấy.
- Anh sợ chị không có bạn vũ à? Sợ bạn trai của chị không đến thì sao?
- Cả hai phải có chớ.
- Rất nhọc cho anh.
- Chị Ni đã có bạn trai, sao không nghe chị ấy nói?
- Mong anh đừng hỏi chị ấy, bởi chị còn giữ kín mà.

- Chị Ni phải cho anh biết bạn trai của chị là ai chứ.
 - Nghe nói là một sinh viên, chị ấy rất thích anh bạn trai đó lắm.
 - Anh đó tên gì?
 - Em cũng không biết, họ Vương hay họ Liễu gì đó.
 - Đến ngày đó anh sẽ tới mời cho được chị ấy dắt bạn của chị đến tham dự. Phải rồi, Lộ San! Ngày sinh nhật của em, anh muốn bồng hai con đến vũ hội để khoe với khách một phen, chắc chắn họ sẽ khen ngợi em sao khéo sanh con.
 - Tại vũ hội này, em có thể phải... Nàng lại mơ tưởng đến Tạ Cách Luân, nhớ đến lỗi khiêu vũ tuyệt diệu của chàng.
 - Lộ San, tại vũ hội hôm đó, em tuy đã là má của hai con bé, nhưng nhứt định vẻ đẹp của em sẽ làm mờ tất cả.
 - Cốc Minh, em hỏi anh, đến bây giờ anh có nhìn nhận em là một người đàn bà hoàn toàn không?
 - Đương nhiên.
 - Không phải theo lời anh vừa nói, chính em đây không hẳn là người đàn bà hoàn toàn tốt đẹp đâu.
 - Khởi nói, bao giờ em cũng là mùa xuân của anh.
- Nàng tự nghĩ: Cốc Minh hoàn toàn tin tưởng ở mình, chàng không một chút nào nghi kỵ, còn mình? Tại sao mãi nhớ nhung bóng hình cũ của Tạ Cách Luân là nghĩa gì?
- Lộ San, em đang nghĩ gì vậy?
 - Em nghĩ, trong tương lai nếu có thêm hai con nữa, sẽ đặt cho chúng là Tam Minh và Tứ Minh.
- Nghe lời nàng, Cốc Minh thấy vô cùng sung sướng, chàng ôm chầm nàng vào lòng nói:
- Em nghĩ rất hay. Tam Minh, Tứ Minh, tuyệt diệu. Ha... Ha... Ha... Tam Minh, Tứ Minh, thật tuyệt diệu!
- Đôi vợ chồng trẻ họ yêu nhau thắm thiết, ai trông vào mà không khen ngợi.
- Nhưng hạnh phúc đó nó mong manh, sôi nổi vì lòng Lộ San, nàng không tự chủ được, nên tình cảm lắm lần đã vương vào bùn nhơ...

Đó là điều vô cùng nguy hại.